

ORĘDOWNIK

STAROSTWA I POWIATU PUCKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby, przynajmniej raz w tygodniu. — Prenumerata kwartalna 60 mk., miesięczna 25 mk. poszczególny numer 3 mk.

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 9,— marek od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 15,— marek od wiersza.

Redakcja: Starostwo w Pucku. — Nakład i drukarnia: „Dziennik Gdański”, Gdańsk.

Nr. 56.

Puck, sobota, dnia 16 lipca 1921 r.

Rok 35.

Cześć Urzędowa

Treść: 544. Rozporządzenie policyjne Wojewody Pomorskiego z dnia 10 V 21 w sprawie licencji ogierów.
545. Statut Pomorskiego Stowarzyszenia Ubezpieczeń od ognia z siedzibą w Toruniu.
Ogłoszenie.

544.

ROZPORZĄDZENIE

policyjne Wojewody Pomorskiego z dnia 10 V 21 w sprawie licencji ogierów.

Na podstawie §§ 137, 139, 140, 141, 145 pr. ustawy o administracji krajowej z dnia 30 VII 1883 r. (Pr. zb. praw str. 195) oraz na mocy §§ 6, 12 i 15 pr. ustawy o administracji policyjnej z dnia 11 III 1850 r. zarządzam na obszar Województwa Pomorskiego za zgodą Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego co następuje:

§ 1.

Kto chce odstanawiać własnym ogierem cudze klacze, winien mieć do tego odpowiednie zezwolenie komisji licencyjnej.

§ 2.

Licencji ulegają w myśl § 1 wszystkie ogiery, z wyjątkiem ogierów:

- stanowiących własność Stadnin Państwowych oraz Związków Hodowlanych, stojących pod nadzorem Pomorskiej Izby Rolniczej,
- ogierów nadanych lub subwencjonowanych przez Państwo Polskie lub Pomorską Izbę Rolniczą.

Dla orientacji winny być wszystkie do odstanawiania klaczy mające być używane ogiery, z wyjątkiem ogierów Stadnic Państwowych, przedstawiane komisji licencyjnej przy naznaczonych terminach licencyjnych z przedłożeniem odpowiedniego zaświadczenia.

§ 3.

Przy Pomorskiej Izbie Rolniczej ustanawia się Komisję licencyjną w skład której wchodzi:

- jako przewodniczący: przez Pom. Izbę Rolniczą proponowany a przez Województwo Pomorskie zatwierdzony hodowca koni,
- jako członkowie: a) kierownik Pomorskich Stadnin Państwowych, b) Naczelnik Wydziału Hodowlanego przy Pom. Izbie Roln., c) dwaj członkowie (znani hodowcy koni) delegowani przez Radę powiatową danego powiatu, d) jako doradca fachowy: powiatowy lekarz weterynaryjny.

W podobny sposób ustanawia się zastępców wszystkich członków komisji. Przewodniczącemu i wszystkich członków komisji, względnie ich zastępców ustanawia się na przeciąg sześciu lat. W razie koniecznym należy komisje niezwłocznie uzupełnić.

Przewodniczącemu komisji przysługuje zwrot kosztów podróży i dyjet V klasy urzędników państwowych, również kierownikowi Pomorskich Stadnin Państwowych, naczelnikowi wydziału hodowlanego przy P. I. R. i powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu.

§ 4.

Komisja licencyjna postanawia w sprawach kompetentnych bez względu na ilość obecnych członków większością głosów, w razie równości głosów zaś rozstrzyga przewodniczący. Pośrednio lub bezpośrednio w wyniku interesowanego członka komisji wyklucza się od głosowania za poprzednim orzeczeniem Komisji licencyjnej bez jego udziału powziętem.

Decyzje Komisji licencyjnej są ostateczne i winny być natychmiast przy licencji interesowanym ustnie z podaniem motywów komunikowane.

Komisja licencyjna orzeka protokularnie na formularzach przez Pomorską Izbę Rolniczą ustalonych i które to protokoły winny być podpisane przez wszystkich urzędujących członków komisji i lekarza weterynaryjnego. Odpisy protokołów przesyła komisja danemu Staroście, który zobowiązany jest ogłosić wynik w dzienniku powiatowym. Starosta przesyła ogłoszenia Stadninom Państwowym i Pomorskiej Izbie Rolniczej do wiadomości, a odpisy odpowiednich protokołów winien doreczyć poszczególnym właścicielom licencjonowanych i nielicencjonowanych ogierów, pozostawiając jeden odpis w aktach Starostwa. Akta Komisji licencyjnej przechowuje Pom. Izba Rolnicza.

§ 5.

Pomorska Izba Rolnicza w porozumieniu z przewodniczącym komisji licencyjnej, kierownikiem Stadnin Państwowych i Starostami wzgl. Prezydentami miast ustanawia rok rocznie czas i miejsce licencjonowania w poszczególnych powiatach. Starostowie wzgl. Prezydenci miast przygotowują wzgl. przeprowadzają licencję w myśl niniejszego rozporządzenia.

§ 6.

Licencje winny odbywać się w ostatnich trzech miesiącach każdego roku. Udzielona licencja ważna jest na przeciąg jednego roku wzgl. do następnego terminu licencyjnego.

Zasadniczo muszą licencjonowane ogiery odpowiadać kierunkowi hodowlanemu przyjętemu przez Pomorską Izbę Rolniczą dla danej okolicy.

Licencjonowane być mogą tylko trzyletnie, zdrowe, wolne od zasadniczych błędów, zdadne do hodowli i stosownie do miejscowego końskiego materiału żeńskiego odpowiednie ogiery.

Wyjątki winna Komisja w protokołach uzasadnić.

§ 7.

Nielicencjonowany ogier może być ponownie przy następnym terminie do licencji przedstawiany.

Również i poza zwykłym terminem licencjonowania mogą być na koszt właścicieli ogiery licencjonowane. Odnośne wnioski należy przedłożyć Pomorskiej Izbie Rolniczej.

§ 8.

Ogier licencjonowany może być użyty do stanowienia kłaczy tylko w tym powiecie, w którym został licencjonowany.

Postój i zmianę postoju ogiera, które właściciel ogiera zgłosić winien poprzednio właściwemu Starostom, podaje łącznie z ogłoszeniem danego protokołu komisji licencyjnej do publicznej wiadomości odnośny Starosta.

Na przeniesienie postoju licencjonowanego ogiera do innego powiatu konieczną jest zgoda przewodniczącego komisji.

§ 9.

Właściciele licencjonowanych ogierów winni prowadzić ustalone przez Pomorską Izbę Rolniczą rejestry stanowią, takowe przynajmniej pięć lat u siebie przechowywać i na żądanie Komisji licencyjnej i Starostów wzgl. Prezydentów miast do wglądu przedkładać.

§ 10.

Należytość za licencję, którą ustalili każdorocznie Komisja licencyjna w porozumieniu z Pomorską Izbą Rolniczą, ściąga od właściciela ogiera licencjonowanego Starosta po nadesłaniu odpisów protokołów licencjonowania i wnosi należytość do Pomorskiej Izby Rolniczej na pokrycie kosztów licencjonowania.

Komisja licencyjna ustanowi natychmiast przy licencjonowaniu wysokość skokowego dla poszczególnego ogiera licencjonowanego.

§ 11.

Właściciele ogierów, którzy wbrew niniejszemu rozporządzeniu odstanawiają własnymi ogierami nielicencjonowanymi cudze kłacze, i odwrotnie właściciele kłacz, którzy stanowią swe kłacze niewłasnymi a nielicencjonowanymi ogierami jak i przekraczający niniejsze rozporządzenie, ulegną karze przewidzianej w rozporządzeniu Ministerstwa b. dz. pruskiej z dnia 11 I 1920 r. (Dz. Urz. nr. 3 str. 54), t. j. 600 mk. za każdy poszczególny wypadek, niezależnie od odebrania prawa utrzymania licencjonowanych ogierów i orzeczenia na przymusową kastrację nielicencjonowanych ogierów. Skutki orzeczeń karnych ponosi przekraczający.

§ 12.

Rozporządzenie b. naczelnego prezesa rejencyjnego w Gdańsku z dnia 6 VII 1896 roku w sprawie licencji ogierów uchyla się.

§ 13.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje z dniem ogłoszenia.

L. dz. V-ej 564/21.

W Toruniu, dnia 10 maja 1921 r.

Wojewoda Pomorski
(—) Jan Brejski.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości i przestrzegania.

Puck, dnia 10 VII 1921 r.

Lipski, starosta.

545.

STATUT

Pomorskiego Stowarzyszenia Ubezpieczeń od ognia z siedzibą w Toruniu.

I. Nazwa, siedziba, cel i zakres działalności.

§ 1.

Pomorskie Stowarzyszenie Ubezpieczeń od ognia jest Instytucją publiczno-prawną, działającą na podsta-

wie Ustawy Pruskiej z dnia 25-go lipca 1910 r. o publicznych Stowarzyszeniach Ubezpieczeń od ognia. (Zbiór Ustaw Pruskich, str. 241 i następnie) i niniejszego Statutu.

§ 2.

Instytucja ma swą siedzibę i sąd właściwy w Toruniu, oraz używa pieczęci z herbem Województwa Pomorskiego i nadaną jej nazwą.

§ 3.

Instytucja działa nie w celach zarobkowych, lecz dla dobra publicznego na zasadzie wzajemności.

Przy ubezpieczeniach nieruchomości, Instytucji przysługują następujące przywileje:

a) Na życzenie Instytucji, każdy urzędnik powiatowy lub komunalny w swym zakresie urzędowego działania zobowiązany jest zająć się sprawami Instytucji.

b) Za zwrotem dyet oraz kosztów podróży, każdy budowniczy, w służbie państwowej lub komunalnej będący, zobowiązany jest, wykonywać oszacowanie budynków oraz strat z pożaru wynikłych.

Instytucja jest obowiązana przyjmować nieruchomości do ubezpieczenia na warunkach wskazanych w § 9 Ustawy z dnia 25-go lipca 1910, od strat spowodowanych ogniem, piorunem i wybuchem. Poza tem Instytucja ma prawo ubezpieczać nieruchomości od strat, wynikłych z wyżej wymienionych przyczyn oraz od kradzieży przez włamanie.

Instytucja ma prawo wchodzić z innymi Instytucjami ubezpieczeniowymi w stosunki reasekuracyjne.

§ 4.

Działalność Instytucji rozciąga się na cały obszar Województwa Pomorskiego.

II. Organa Instytucji.

A. Bezpośredni Zarząd Naczelnny.

§ 5.

Naczelnny zarząd nad sprawami Instytucji spoczywa w ręku Dyrektora Generalnego. Jest on bezpośrednim przełożonym wszystkich urzędników biurowych oraz powiatowych Instytucji.

Dyrektor Generalny reprezentuje Instytucję w sądzie i poza sądem, załatwia sprawy w jej imieniu, składając swój podpis pod firmą:

„Pomorskie Stowarzyszenie Ubezpieczeń od ognia“.

Dyrektorowi Generalnemu przydziela się stałego zastępcę z tytułem „Dyrektora“ oraz wedle potrzeby jednego lub więcej wyższych urzędników, z których przynajmniej jeden musi posiadać wykształcenie prawnicze. Dyrektor oraz wyżsi urzędnicy załatwiają sprawy stosownie do wskazówek, udzielonych im przez Dyrektora Generalnego.

§ 6.

Dyrektora Generalnego oraz jego zastępcę wybiera Wydział Krajowy.

Wybór Dyrektora Generalnego oraz jego zastępcy wymaga potwierdzenia Ministra b. dzielnicy pruskiej.

Dyrektor Generalny oraz stali urzędnicy Instytucji są urzędnikami krajowymi i mają prawo do poborów, przysługujących tego rodzaju urzędnikom.

Na wniosek Dyrektora Generalnego stałych urzędników mianuje Wydział Krajowy, zaś zaprzysięga ich Starosta Krajowy.

Urzędników prowizorycznych, przyjętych w granicach etatu celem wyszkolenia, na próbę lub czasowo, angażuje oraz zwalnia Dyrektor Generalny i odbiera od nich zobowiązanie służbowe.

Przyjęcie wyższych urzędników prowizorycznych wymaga zatwierdzenia Starosty Krajowego.

§ 7.

Do czasu utworzenia własnej kasy, sprawy kasowe Instytucji załatwia Główna Kasa Krajowa według regulaminu, wydanego przez Wydział Krajowy.

§ 8.

Starosta Krajowy wykonuje nadzór nad sprawami Instytucji. Za jego pośrednictwem przesyła Dyrektor Generalny wszelkie sprawozdania do władz, wykonujących nadzór państwowy (§ 33) oraz przedstawia wnioski do Wydziału Krajowego i Sejmu Krajowego (Wojewódzkiego).

Starosta Krajowy bierze udział we wszystkich posiedzeniach Rady Zarządzającej osobiście lub przez swego zastępcę.

B. Zarząd powiatowy i jego organa.

§ 9.

Starostowie powiatowi oraz Zwierzchnicy gmin miejskich i wiejskich są obowiązani udzielać Instytucji swej pomocy w niżej wymienionych wypadkach:

- a) Na podstawie wykazów, przesłanych im przez Starostę powiatowego, lub bezpośrednio przez Instytucję, Zwierzchnicy gmin wzgl. Burmistrz, ściągają składki za ubezpieczenie nieruchomości i przekazują je na rachunek Instytucji do kasy powiatowej.
- b) Na wniosek Instytucji Starosta powiatowy wzgl. Burmistrz, kontrolują fundusze Instytucji, złożone w kasie powiatowej, i zarządzają przymusowe ściąganie zaległych składek i innych należności, wynikających z ubezpieczenia nieruchomości.

Zażalenia na czynności i zarządzenia powyższych urzędników, należy wnosić do ich władz przełożonych.

§ 10.

Jako organa podwładne Instytucji, zajmujące się sprawami ubezpieczeniowymi, funkcjonują Inspektorzy powiatowi i obwodowi. Do ich obowiązków należy: pozyskanie nowych wniosków oraz przedstawienie takowych Instytucji do przyjęcia, wręczanie polis, kontrola ubezpieczeń będących w biegu, przyjmowanie doniesień o wypadkach pożarowych oraz przesyłanie ich do Instytucji, i oszacowanie mniejszych strat z pożaru wynikłych.

W miastach może być utworzone osobne przedstawicielstwo Instytucji.

§ 11.

Inspektorom powiatowym oraz obwodowym nie dozwolone jest zajmować się sprawami ubezpieczeniowymi innych Towarzystw, zajmujących się tymi samymi działami ubezpieczeń.

§ 12.

Inkaso składek ubezpieczeń ruchomości od ognia i od kradzieży przez włamanie może być powierzone Inspektorom powiatowym lub obwodowym, za złożeniem odpowiedniej kaucji, regulaminem służbowym ustalonej.

§ 13.

Organom administracji miejscowej Instytucja zwraca wydatki i koszty, ponoszone przez nich w interesie Instytucji, oraz ustala, stosownie do regulaminu (§ 15, 5), wysokość ich wynagrodzenia.

C. Organa Uchwalające.

1. Rada Zarządzająca.

§ 14.

Dla współdziałania w Zarządzie Instytucji ustanawia się Radę Zarządzającą, składającą się z siedmiu członków, której przewodniczy Dyrektor Generalny lub jego zastępca. Zastępca Dyrektora Generalnego, jeżeli na posiedzeniu nie przewodniczy, uczestniczy w posiedzeniach Rady Zarządzającej z głosem doradczym. Przy obradach nad zażaleniami przeciw postanowieniom Dyrektora Generalnego, Rada Zarządzająca wybiera z pośród siebie przewodniczącego z głosem rozstrzygającym, przyczem Dyrektor Generalny lub jego zastępca wstrzymują się od głosowania. Każdy członek ma swego zastępcę. Członków Rady Zarządzającej oraz ich zastępców wybiera na lat cztery Wydział Krajowy, i to czterech członków z grona obywateli wiejskich, a trzech z grona obywateli miejskich, ubezpieczonych w Insty-

tuacji. Członkowie Rady Zarządzającej ustępują przedterminowo z chwilą, kiedy ich umowa ubezpieczeniowa się kończy, lub ubezpieczenie przez nich zawarte zostało unieważnione przez Instytucję.

Po pierwszych dwóch latach ustępuje trzech członków, przeznaczonych losem. Powtórny wybór dozwolony.

Ziemska Instytucja Kredytowa, działająca na terenie Województwa Pomorskiego, której członkowie obowiązani są ubezpieczać swe nieruchomości w Pomorskiem Stowarzyszeniu ubezpieczeń od ognia, ma prawo delegować do Rady Zarządzającej jednego stałego członka. Prawo to ustaje z chwilą zniesienia przymusu ubezpieczenia w Stowarzyszeniu nieruchomości, obciążonych pożyczką ziemską.

Od wyboru wykluczeni są urzędnicy i zastępcy innych zakładów ubezpieczeniowych.

Zwyczajne posiedzenie Rady Zarządzającej zwołuje według potrzeby, a przynajmniej raz w miesiąc, Dyrektor Generalny. Prócz tego posiedzenia mogą być zwoływane na żądanie Starosty Krajowego lub większości członków. Uwiadomienie wraz z porządkiem obrad wysyła się członkom Rady Zarządzającej ośm dni przed posiedzeniem.

Do ważności uchwał wymaga się obecności czterech członków prócz przewodniczącego. Uchwały zapadają większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Z posiedzeń Rady Zarządzającej spisuje się protokoły.

Przepisy, dotyczące remuneracji oraz kosztów podróży dla członków Rady Zarządzającej, zatwierdza Wydział Krajowy.

Opuszczenie przez członka Rady Zarządzającej trzech posiedzeń z rzędu bez motywów usprawiedliwiających, jest uważane za zrzeczenie się przezeń mandatu. Na miejsce ustępującego do końca jego kadencji wchodzi zastępca.

§ 15.

Rada Zarządzająca ustanawia dla siebie regulamin.

Do szczególnych atrybucji Rady należy:

1. Przedwstępne rozpatrywanie wszystkich spraw podlegających decyzji „Sejmu Krajowego” (Wojewódzkiego) lub „Wydziału Krajowego” i przygotowywanie w tych sprawach wniosków Rady.

2. Wydawanie i zmiana ogólnych warunków ubezpieczeniowych.

3. Ustanowienie regulaminu służbowego dla urzędników, prowadzenia spraw kasowych oraz zasad administracji, o ile te nie są przewidziane przez Statut niniejszy.

4. Mianowanie inspektorów powiatowych i obwodowych oraz przedstawicieli Instytucji w miastach, jak również ustalanie wysokości ich wynagrodzenia, o ile nie są urzędnikami Instytucji.

5. Ustanawianie ogólnych podstaw do określenia wysokości wynagrodzenia pomocniczych organów lokalnych (§ 13).

6. Zatwierdzenie warunków co do pobierania od ubezpieczonych kosztów oszacowania i opłat.

7. Ustanawianie podstaw dla określenia wysokości składek.

8. Rozstrzygnięcie co do użycia rozporządzalnych nadwyżek, w szczególności decydowanie co do umieszczania ich w pożyczkach hipotecznych.

9. Decydowanie w sprawach zażaleń w przedmiocie odszkodowań.

10. Rozstrzygnięcie zażaleń przeciw rezolucjom Dyrektora Generalnego.

11. Powzięcie uchwał co do prowadzenia nowych działów ubezpieczeń.

12. Ustanawianie nadzwyczajnych składek.

13. Zatwierdzanie umów z Instytucjami reasekuracyjnymi.

14. Decydowanie co do kupna nieruchomości i zatwierdzania wydatków na budowę, o ile koszty nie przekraczają 500.000 marek oraz decydowanie co do sprzedaży nieruchomości i wydatków na utrzymanie budynków do sumy 50.000 marek.

Sprawy majątkowe opracowuje specjalna komisja, wydelegowana z grona Rady Zarządzającej, składająca się z 4 członków razem z przewodniczącym; do ważności uchwał wymagana jest obecność trzech członków łącznie z przewodniczącym.

Decyzje w sprawach wymienionych w pp. 2, 7, 11 i 12 podlegają zatwierdzeniu Wydziału Krajowego.

2. Wydział Krajowy.

§ 16.

Do szczególnych atrybucji Wydziału Krajowego należą:

1. Wybór członków Rady Zarządzającej.
2. Zezwolenie na kupno i sprzedaż nieruchomości oraz zatwierdzenie wydatków na budowę we wszystkich wypadkach, przekraczających kompetencję Rady Zarządzającej (§ 15 p. 14).
3. Zatwierdzenie postanowień Rady Zarządzającej w wypadkach przewidzianych w § 15 pp. 2, 7, 11 i 12.
4. Przygotowanie projektów, podlegających rozpatrzeniu i zatwierdzeniu Sejmu Krajowego (Wojewódzkiego).
5. Zatwierdzenie przepisów, dotyczących wynagrodzeń i kosztów podróży członków Rady Zarządzającej.
6. Wybór Dyrektora Generalnego i jego zastępcy oraz ustalenie ich wyposażenia.

3. Sejm Krajowy (Wojewódzki).

§ 17.

Do atrybucji Sejmu Krajowego (Wojewódzkiego) należą:

1. Wydawanie i zmiana statutu oraz warunków polisowych.
2. Ustalanie budżetu.
3. Zatwierdzanie rachunków rocznych (Absolutorium).
4. Przyjmowanie sprawozdań rocznych.
5. Decydowanie co do rozwiązania Instytucji i użycia pozostałego majątku.

III. Fundusze Instytucji.

§ 18.

Gwarancję finansową za zobowiązania Instytucji przyjmuje Pomorski Związek Krajowy.

Na uruchomienie organizacji Wydział Krajowy udziela Instytucji pożyczki w wysokości mk. 2.000.000.— Warunki spłaty określa osobna umowa.

Wszelkie walory, przypadające z podziału majątku publiczno-prawnych Instytucji ubezpieczeń od ognia, których działalność rozciągała się na terytorium Województwa Pomorskiego, przechodzą na własność Stowarzyszenia i winny być przedewszystkiem zużyte na pokrycie pożyczki, wymienionej w ustępie 2, oraz na utworzenie funduszu rezerwowego.

Na pokrycie szkód, z pożaru wynikłych oraz innych wydatków, Instytucja pobiera składki ubezpieczeniowe. Stosownie do przyjętego rzyka, należy te składki odpowiednio ustąpić. Oceniając ryzyko, należy wziąć pod uwagę rodzaj budowy, jej stan, położenie, cel do jakiego służy, jak znajdujące się urządzenia przeciwpożarowe oraz zaszłe w nieruchomości wypadki pożarów.

Składki oblicza się za cały rok obrachunkowy z góry. Prolongowanie terminu płatności składek może nastąpić tylko za zezwoleniem Instytucji.

Rok kalendarzowy jest zarazem rokiem obrachunkowym.

§ 19.

Jeżeli w ubiegłym roku obrachunkowym składki ubezpieczeniowe, procenty od funduszu rezerwowego oraz inne dochody nie wystarczą na pokrycie wydatków, natenczas niedobór uzupełnia się z funduszu rezerwowego, o ile takowy przekracza połowę sumy rocznych składek. Jeżeli otrzymana suma z funduszu

rezerwowego niedoboru nie pokryje, należy pobrać składki dodatkowe, które ustanawia się w stosunku do składki rocznej, płaconej w roku obrachunkowym, z którego niedobór pochodzi.

Wysokość składki dodatkowej ustanawia Rada Zarządzająca.

§ 20.

Majątek Instytucji winien być umieszczony na warunkach lokaty tak pewnych, jak to wymaganem jest przy umieszczeniu majątku małoletnich, przy czym co najmniej czwarta część majątku w papierach państwowych polskich; do osiągnięcia wymienionej skali, Instytucja winna umieszczać we wspomnianych papierach trzecią część swego rocznego przyrostu majątkowego.

Majątek oraz wszelkie dochody mogą być zużyte tylko w interesie Instytucji oraz członków ubezpieczonych. Nadwyżkę dochodów dopisuje się do funduszu rezerwowego, gromadzonego dla każdego działu ubezpieczeń oddzielnie, przeznaczonego na pokrycie wydatków nadzwyczajnych. Wysokość funduszu rezerwowego winna osiągnąć w każdym dziale pięć od tysiąca (5‰) stanu ubezpieczeń, a wynosić przynajmniej połowę sumy zwyczajnych składek rocznych.

§ 21.

Fundusz rezerwy jest własnością Instytucji, do którego ubezpieczeni nie mają żadnego prawa.

§ 22.

W razie likwidacji, po pokryciu wszelkich zobowiązań, majątek Instytucji przypada Pomorskiemu Związkowi Krajowemu i winien być użyty na cele publiczne, w szczególności zaś na zasilenie akcji przeciwpożarowej na ziemiach Województwa Pomorskiego.

IV. Oszacowanie przedmiotów ubezpieczeniowych.

§ 23.

Ubezpieczenie nieruchomości może być przyjęte tylko na podstawie szacunku, sporządzonego na zlecenie Instytucji przez budowniczego lub osobę, upoważnioną do tej czynności. Nowo rozpoczęte budowe mogą być przyjęte na razie bez oszacowania pod warunkiem, że czwarta część wartości budynku pozostaje na ryzyku ubezpieczonego.

Ponad wartość przez Instytucję stwierdzoną, żadne ubezpieczenie przyjęte być nie może.

Badaniem wniosków ubezpieczeniowych zajmują się urzędnicy, przez Dyrektora Generalnego do tego upoważnieni.

V. Postępowanie w razie regulacji szkód wynikłych z pożaru.

§ 24.

Ustalenie wysokości odszkodowania za stratę pogorzelową może nastąpić na mocy układu z ubezpieczonym lub też na mocy obustronnego oszacowania, wykonanego przez ekspertów.

Niezależnie od prowadzenia układów, Instytucja lub ubezpieczony może w każdym czasie powierzyć oszacowanie straty pogorzelowej ekspertom.

Każda strona mianuje swego eksperta. Jeżeli na ośm dni przed terminem, wyznaczonym na oszacowanie straty, ubezpieczony nie przedstawi swego eksperta, wówczas na wniosek Instytucji, eksperta wyznacza odnośna miejscowa władza policyjna.

Przed rozpoczęciem oszacowania eksperci wybierają superarbitra z głosem rozstrzygającym. Jeżeli co do osoby superarbitra eksperci zgodzić się nie mogą, wyznacza go Starosta powiatowy, a w powiatach miejskich Burmistrz. Bez zezwolenia Instytucji nie może przedsiębiorca, któremu powierzono odbudowanie zniszczonego budynku, spełniać funkcji superarbitra.

Prócz wysokości szkody pogorzelowej, poświadczonej przez ekspertów, winna być wykazana wartość uszkodzonych wskutek pożaru przedmiotów, jaką przed-

stawiały przed wydarzeniem. Przy oszacowaniu pozostałości pogorzelowych należy uwzględnić ich wartość użytkową.

Każda strona ponosi koszty swego eksperta, koszty superarbitra ponoszą obie strony do połowy. Strona, której ekspert nie stawiał się na termin, ponosi wynikłe z tego koszty.

Na podstawie ekspertyzy Instytucja ustanawia wysokość odszkodowania, stosownie do przepisów ogólnych oraz dodatkowo umówionych warunków. Odpis ekspertyzy może być, za zwrotem kosztów, wydany poszkodowanemu.

VI. Postępowanie w razie sporów.

§ 25.

Zażalenia przeciw załatwieniu spraw oraz rozporządzeniem urzędników, wymienionych w § 9, należy kierować do Rady Zarządzającej; zażalenia zaś przeciw postępowaniu innych osób, upoważnionych do załatwienia spraw Instytucji, do Dyrektora Generalnego. W drugiej instancji Rada Zarządzająca załatwia zażalenia te ostatecznie.

W razie nieprzyjęcia wniosku o ubezpieczenie budowli, ubezpieczonemu przysługuje prawo wnieść zażalenie przeciw postępowaniu Dyrektora Generalnego do Rady Zarządzającej w terminie dwutygodniowym po doręczeniu decyzji. W razie odrzucenia przez Radę Zarządzającą wniosku, ubezpieczony może, w terminie dwutygodniowym po doręczeniu mu odpowiedzi, wnieść zażalenie do Wojewody, który ostatecznie rozstrzyga.

Poszkodowanemu przysługuje prawo wdrożyć w przeciągu 6-ty miesięcy postępowanie sądowe przeciw orzeczeniu Rady Zarządzającej w sprawach, dotyczących sum odszkodowania pogorzelowego, lub odmówienia takowego.

VII. Ochrona praw osób, mających na ubezpieczonych nieruchomościach prawa rzeczowe.

§ 26.

Ubezpieczonemu przysługuje prawo wypowiedzenia ubezpieczenia budynków tylko wtenczas, jeżeli na miesiąc przed upływem terminu ubezpieczenia udowodni, że ubezpieczona nieruchomość nie jest obciążona lub że osoby, mające na nieruchomości prawa rzeczowe, zgadzają się na zaprzestanie ubezpieczenia w Instytucji. Na żądanie Instytucji należy dostarczyć wyciągu z księgi hipotecznej i oświadczenie osób, mających prawa rzeczowe na nieruchomości.

Zerwanie stosunku ubezpieczeniowego, wywołane czy to czynem ubezpieczonego, czy też unieważnieniem umowy ubezpieczeniowej z powodu zawarcia przez ubezpieczonego podwójnego lub nadmiernego ubezpieczenia w celach spekulacyjnych, odnosi swój skutek względem osób, mających prawa rzeczowe na nieruchomości, dopiero po upływie miesiąca od chwili zawiadomienia ich przez Instytucję.

Przepisy powyższe mają również zastosowanie w wypadku, kiedy na mocy układu, zawartego pomiędzy ubezpieczonym a Instytucją, zostały zmniejszone czy to suma ubezpieczenia czy też rozmiar ryzyka.

Jeżeli suma ubezpieczeniowa została zmniejszona mniej niż o trzecią część, to Instytucja jest obowiązana zawiadomić o zasłej zmianie li tylko te osoby, mające prawa rzeczowe na nieruchomości, które zgłosiły swe prawa rzeczowe.

Uwiedomienia wysłała się opłaconym listem poleconym pod adresem, ostatecznie wiadomym Instytucji.

Jeżeli ubezpieczony w przeciągu 6 miesięcy nie opłacił składki ubezpieczeniowej za budynek, to należy zawiadomić o tym fakcie osoby mające prawo rzeczowe na nieruchomości, którym, nawet wbrew woli ubezpieczonego, przysługuje prawo uiścić należną składkę.

O ile chodzi o ubezpieczenie budowli, Instytucja nie może odmówić przyjęcia składki ubezpieczeniowej, zafiarowanej jej przez osoby, mające prawa rzeczowe na nieruchomości.

Osobom, mającym prawa rzeczowe na nieruchomości, przysługuje prawo utrzymać na swój rachunek

ubezpieczenie, które zostało uchylone lub obniżone. Z prawa tego można korzystać w ciągu miesiąca po doręczeniu zawiadomienia. Dawne ubezpieczenie pozostaje w mocy aż do czasu, w którym wejdzie w życie nowe ubezpieczenie.

W danym wypadku Instytucja może żądać natychmiastowego wypowiedzenia prawa rzeczowego oraz wdrożenia przymusowej sprzedaży.

§ 27.

Odszkodowanie pogorzelowo za budynki wypłaca się wyłącznie na odbudowę, o ile jest pewność, że pieniądze będą użyte zgodnie z przeznaczeniem, chyba że nieruchomość nie jest obciążona lub że osoby, mające na niej jeszcze przed pożarem prawa rzeczowe, nie sprzeciwiają się niezwłocznej wypłacie odszkodowania. Odpowiednie wyjaśnienia winny być na żądanie Instytucji poświadczone. Instytucja może zażądać na koszt ubezpieczonego, zaświadczonego wypisu z księgi grunтовой długów, obciążających nieruchomość. Jeżeli zezwolenie osób, mających prawa rzeczowe, nie zostanie przedstawione, wówczas wypłaty odszkodowania uskutecznią się częściowo w miarę postępowania odbudowy; przy nieznaczknych szkodach może nastąpić całkowita wypłata jednorazowo.

Jeżeli, wskutek zachowania się ubezpieczonego, Instytucja zostanie zwolniona od obowiązku świadczenia, to jednakowoż odpowiedzialność jej wobec osób mających prawa rzeczowe, pozostaje nienaruszona. Toż samo obowiązuje w wypadku, kiedy po wydarzeniu szkody Instytucja cofnie się od umowy ubezpieczeniowej.

Prawa osoby, mającej prawa rzeczowe na nieruchomości, przechodzą na Instytucję, skoro ona zaspokoiła roszczenia takiej osoby, (§ 26). Przelanie jednak praw rzeczowych nie może nastąpić ze szkodą osoby uprawnionej, narówni lub po niej następującej, względem której odpowiedzialność Instytucji pozostaje w mocy.

VIII. Odstąpienie i zajęcie wynagrodzenia pogorzelowego.

§ 28.

Przed odbudowaniem budynku, prawo ubezpieczonego do odszkodowania pogorzelowego może być odstąpione nowonabywcy posiadłości lub takim wierzycielom ubezpieczonego, którzy czy to przyjęli, czy też wykonali pracę lub dostawy przy odbudowie.

Odstąpienie przez ubezpieczonego odszkodowania wierzycielom, którzy na odbudowanie dali zaliczkę w gotówce, jest tylko wówczas ważne, jeżeli zaliczkę zużyto na odbudowanie.

Tym samym ograniczeniem podlega zajęcie wynagrodzenia pogorzelowego.

IX. Wydatki na popieranie akcji przeciwpożarowej.

§ 29.

Do budżetu Instytucji należy corocznie wstawić pewną kwotę na podniesienie sprawności pożarnictwa. Przy wyznaczeniu wysokości tej kwoty trzeba uwzględnić zasoby Instytucji, interes jaki posiada ona w ulepszeniach oraz potrzeby miejscowe na obszarze, na jakim ona działa.

§ 30.

Ze środków tych (§ 29) można udzielać nagrody za skuteczną pomoc przy pożarach i inne nadzwyczajne usługi, oddane Instytucji, oraz wynagrodzenie za szkody, powstałe w budynkach nieubezpieczonych wskutek gaszenia pożaru, jeżeli Instytucja przez to odniosła korzyści.

§ 31.

W celu udzielenia wsparcia strażakom oraz ich rodzinom można utworzyć kasę zapomogową dla strażaków, pozostającą pod bezpłatnym zarządem Instytucji.

X. Ogłoszenia.

§ 32.

Statut, wszelkie jego zmiany, ogólne warunki ubezpieczeniowe, sprawozdania roczne oraz wszelkie ogłoszenia

XI. Nadzór.

§ 33.

Państwowy nadzór nad Instytucją wykonuje Wojewoda Pomorski, w wyższej oraz ostatniej Instancji Minister b. dzielnicy pruskiej.

XII. Przepisy przejściowe.

§ 34.

Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem zatwierdzenia go przez Ministra b. dzielnicy pruskiej.

Z dniem tym prawa i obowiązki, nadane Komisarzowi Rządowemu dla spraw publicznych ubezpieczeń od ognia w Województwie Pomorskiem rozporządzeniem z dnia 31 XII 1920 r. (Dzien. Ustaw nr. 1 z dnia 12 I 1921 r.) przechodzą na Instytucję.

Zgodne z tekstem uchwalonym przez tymczasowy Wydział Krajowy dnia 29 IV 1921 r.

Toruń, 7 kwietnia 1921 r.

Starosta Krajowy Pomorski
w z. Żeleński.

OMÓWIENIA:

W § 3 ust. a) przeniesiono słowa: „w swym zakresie urzędowego działania” z wiersza 1 i 2 do 3.

Przed § 5 wstawiono nagłówek „A. Bezpośredni Zarząd Naczelny”. W § 24, ust. 3, wierszu ostatnim zmieniono słowo „administracyjna” na „policyjna”. W ust. 5 wierszu pierwszym słowo „odszkodowania” zmieniono na „szkody”.

W § 25 na początku ust. 2 dodano słowa: „W razie nieprzyjęcia wniosku o ubezpieczenie budowli”. W wierszu przedostatnim tegoż ust. zmieniono „Starosty Krajowego” na Wojewody.

W § 26, ust. 6, wierszu pierwszym przestawiono słowo „ubezpieczony”.

W § 27 ust. 3, zdanie drugie otrzymuje następujące brzmienie: „przełanie jednak praw rzeczowych nie może nastąpić ze szkodą osoby uprawnionej, narówni lub po niej następującej, względem której odpowiedzialność Instytucji pozostaje w mocy”.

W tytule rozdziału IX (str. 18) zmieniono słowo „organizacji” na „akcji”.

... w wierszu 6, wykreślono słowa: „strazy pożarnej”.

Poznań, dnia 6. czerwca 1921 r.

Naczelnik Wydziału Samorządowego:
w z. Dr. Saloni.

POSTANOWIENIE.

Na mocy art. 2 ustawy z dnia 1-go sierpnia 1919 r. o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej (Dz. Praw nr. 64, poz. 385) i § 15 Ustawy Pruskiej z dnia 25. VII. 1910 r. o publicznych instytucjach ubezpieczeń od ognia (Dz. Pr. Prusk. str. 241), zatwierdzam przy niniejszem załączony Statut Pomorskiego Stowarzyszenia Ubezpieczeń od ognia.

Poznań, dnia 6-go czerwca 1921 r.

Minister B. Dzielnicy Pruskiej:
w z. Połczyński.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Puck, dnia 10 VII 1921 r.

Lipski, starosta.

OGŁOSZENIA

Kupuję po cenach najwyższych
w partiach wagonowych

słomę i siano

prasowane i luzem.

Na życzenie stawiam prasę, prasmistrza i drut.

Dom rolniczo-handlowy
Jan Turek, Toruń

Telefon 1430.

Adr. telegr.: Turkos.